Lietas Nr.C32292913

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2014.gada 8.septembrī

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis A.Vasiļevskis
ar tiesas sēžu sekretāri J.Sutiku
piedaloties prasītājai /pers. A/
izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. A/ prasībā pret /pers. B/ par dzīvokļa lietošanas tiesību atzīšanu par izbeigtām.

Aprakstošā daļa

2013.gada 3.jūnijā Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā /pers. A/ (turpmāk – prasītāja) cēlusi prasību pret /pers. B/ (turpmāk – atbildētājs) par dzīvojamās telpas īres līguma izbeigšanu, kurā, pamatojoties uz Civillikuma 1428., 1432., 1863., 2126.pantu, likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2., 8., 11., 12. 37., 38., 42., 50.pantu, lūdz tiesu:

1. Atzīt, ka atbildētājam nav prasītājas dzīvokļa lietošanas tiesības kopš 1993.gada rudens;
2. Atzīt, ka starp prasītāju un atbildētāju nepastāv īres attiecības;

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2010.gada janvārī prasītāja uzzinājusi, ka prasītājas piederošajā dzīvokļa īpašumā, kas atrodas /adrese/ (turpmāk - dzīvoklis) bez prasītājas un prasītājas vīra kopš 1998.gada 2.marta ir deklarēta prasītājai nezināma persona - atbildētājs. Prasītāja norāda, ka ir vērsusies Rīgas Domes Personu dzīves vietas reģistrācijas komisijā (turpmāk – komisija) ar lūgumu anulēt ziņas par atbildētāja deklarēto dzīvesvietu dzīvoklī, taču saņemts atteikums, pamatojot ar to, ka komisija secināja, ka nepastāv Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas nosacījumi, uz kuru pamata drīkst anulēt dzīvesvietas deklarēšanu, proti, vai nu persona ir deklarējusies bez tiesiska pamata, vai arī šis tiesiskais pamats ir zudis. Atbildētājs dzīvoklī tika deklarēts 1998.gadā, personu pierakstu tajā laikā regulēja 1993.gada 13.aprīlī pieņemtais Ministru Padomes lēmums Nr.186 „Par grozījumiem ar Latvijas Republikas Ministru Padomes 1993.gada 12.februāra lēmumu Nr. 76 apstiprinātajos Iedzīvotāju pierakstīšanas un izrakstīšanas noteikumos Latvijas Republikā", saskaņā ar kuriem persona nevarēja pati pierakstīties noteiktā dzīvesvietā - personu pierakstīja noteiktā dzīvesvietā pašvaldības un tikai, ja tam bija tiesisks pamats, dotajā gadījumā, acīmredzot īres līgums. Tā kā saskaņā ar Dzīvojamo telpu īres likuma 8.pantu jaunajam īpašniekam ir saistoši iepriekšējā īpašnieka noslēgtie dzīvojamās telpas īres līgumi, pieņemams, ka atbildētājam joprojām ir tiesības lietot dzīvokli un būt tur deklarētam.

Prasības pieteikumā norādīts, ka komisijas lēmumu prasītāja pārsūdzējusi Administratīvajā rajona tiesā, taču tiesa to atstājusi negrozītu, piekrītot komisijas argumentācijai un papildus norādot, ka, lai varētu anulēt ziņas par atbildētāja deklarēto dzīvesvietu, vispirms civilprocesuālā kārtībā nepieciešams konstatēt, ka atbildētājam vairs nepastāvot dzīvokļa lietošanas tiesības.

Prasības pieteikumā ir norādīts, ka no 1995.gada 31.decembrī sastādītā akta var secināt, ka atbildētājs kādreiz patiesi ir dzīvojis dzīvoklī, taču 1993.gadā viņš pameta dzīvokli, neuzsākot īres līgumu, neinformējot par savu jauno dzīvesvietu un neatstājot pat dzīvokļa atslēgas. Kopš tā laika atbildētājs dzīvoklī neesot redzēts.

Prasītāja norāda, ka gan kaimiņš /pers. C/, kurš nepārtraukti ir dzīvojis blakus dzīvoklī kopš 2003.gada, apliecinot, ka atbildētāju nekad neesot redzējis, gan arī /pers. D/, apliecina, ka atbildētāju ir redzējusi tikai vienu reizi dzīvē - 1990.gadā savas vecvecmāmiņas bērēs, savukārt dzīvoklī viņu nekad neesot redzējusi.

Kā arī prasītāja norāda, ka pirkuma līgumā, uz kura pamata prasītāja ieguvusi īpašumtiesības uz dzīvokli, tika iekļauts punkts, kurā pārdevējs apliecinājis un uzņēmies pilnu atbildību par to, ka līguma parakstīšanas dienā, 2008.gada 8.jūlijā, dzīvoklis bijis atbrīvots, tajā neviens nedzīvojot un nevienam netiekot dota piekrišana deklarēt dzīvokli par savu dzīvesvietu. No kā prasītāja secinot, ka iepriekšējā dzīvokļa īpašniece bija pilnīgi pārliecināta, ka nevienam nav un nevar būt tiesības lietot dzīvokli, tai skaitā atbildētājam.

Norādīts, ka gan komisija, gan tiesa konstatējušas, ka atbildētājam uz viņa deklarēto adresi, t.i., dzīvokli, sūtītās vēstules tiek atgrieztas atpakaļ ar norādi „adresāts nav sasniedzams", kas arī liecinot par to, ka atbildētājs dzīvoklī nedzīvojot un uz dzīvokļa adresi sūtīto korespondenci nesaņem, neskatoties uz to, ka viņa dzīvesvieta ir deklarēta dzīvoklī.

No iepriekš minētā prasītāja secinot, ka atbildētājs kādreiz ir dzīvojis dzīvoklī, taču 1993.gadā pats pēc savas iniciatīvas pametis dzīvokli un devies dzīvot citur. Iespējams, ka atbildētājs devies dzīvot uz Lietuvu, jo, mēģinot sameklēt atbildētāju, sociālajos tīklos prasītāja aptaujājusi Latvijā dzīvojošas personas ar uzvārdu /uzvārds/ un secinājusi, ka neviens atbildētāju nepazīstot. Vienlaicīgi konstatējusi, ka vairākām personām ar uzvārdu /uzvārds/ kā dzīvesvieta ir norādīta Lietuva.

Prasītāja norāda, ka nav neviena avota, kas liecinātu, ka atbildētājs ir īrējis dzīvokli. Neesot ne īres līguma, ne kāda cita dokumenta, kas liecinātu, ka atbildētājs kādreiz ir dzīvojis dzīvoklī. Neesot arī nekādas informācijas par to, ka atbildētājs ir maksājis īres maksu. Zemesgrāmatā ieraksta par īres līgumu arī neesot, līdz ar to, pat ja īres līgums kādreiz ir bijis noslēgts, tas esot bijis spēkā tikai starp atbildētāju un toreizējo dzīvokļa īpašnieku, jo saskaņā ar Civillikuma 2126.pantu īres līgums esot saistošs trešajām personām - tai skaitā nākamajiem īpašniekiem -tikai, ja tas ir bijis ierakstīts zemesgrāmatā.

Tiek norādīts, ka vienīgais avots, kas norādot, ka atbildētājam varētu būt dzīvokļa lietošanas tiesības, esot atbildētāja pieraksts dzīvoklī, taču pats pieraksta fakts neradot atbildētājam dzīvokļa lietošanas tiesības. Turklāt, ievērojot to, ka atbildētājs dzīvoklī tika pierakstīts 1998.gada 2.martā, taču tai

laikā jau daudzus gadus te nedzīvoja, prasītāja secina, ka minētais pieraksts ir izdarīts bez tiesiska pamata - proti, pat ja atbildētājs, deklarējot savu dzīvesvietu, uzrādīja kādreiz noslēgto īres līgumu, lietošanas tiesības viņam uz to laiku vairs neesot bijušas. Pats fakts, ka atbildētājs kādreiz ir dzīvojis dzīvoklī, neliecinot, ka starp atbildētāju un toreizējo dzīvokļa īpašnieci pastāvējušas īres attiecības. Ievērojot to, ka atbildētājs ir bijis klāt kādreizējās dzīvokļa īpašnieces bērēs, pēc prasītājas domām, esot pamats uzskatīt, ka atbildētājam bijušas personīgas attiecības ar dzīvokļa īpašnieci, un viņš varējis dzīvoklī dzīvot tāpat - bez īres maksas, līdz ar to arī bez īres līguma.

Pie šādiem apstākļiem prasītāja uzskata, ka nekas neliecinot, ka starp dzīvokļa īpašnieci un atbildētāju bijis noslēgts īres līgums un atbildētājam būtu bijušas īres tiesības. Tomēr, ja pieņem, ka īres līgums kādreiz patiesi tika noslēgts, atbildētājs pārtrauca dzīvokli īrēt 1993.gadā. Prasītāja norāda, ka saskaņā ar likumu „Par dzīvojamo telpu īri" īrnieks pārtrauc faktiski lietot izīrētās telpas divos gadījumos:

1. Ja īrnieks atrodas pagaidu prombūtnē;

2. Ja īres līgums tiek izbeigts.

Tiek norādīts, ka saskaņā ar likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 37.pantu, ja īrnieks ir pagaidu prombūtnē, viņiem ir tiesības uz dzīvojamās telpas saglabāšanu. Tātad, varētu secināt, ka atbildētājam ir saglabājušās tiesības lietot dzīvokli, ja būtu konstatējams, ka viņš atrodas pagaidu prombūtnē. Lai to konstatētu, nepieciešams, lai izpildītos visi likumā „Par dzīvojamo telpu īri" norādīti priekšnosacījumi prombūtnes atzīšanai par pagaidu prombūtni un līdz ar to arī lietošanas tiesību saglabāšanai. Turklāt, ievērojot to, ka atbildētājs pameta dzīvokli 1993.gada rudenī, šie priekšnosacījumi jāskatās vēsturiskajā likuma „Par dzīvojamo telpu īri" redakcijā, kas bija spēkā no 1993.gada 1.aprīļa līdz 1996.gada 1.aprīlim. Prasītāja vērš uzmanību uz iepriekšminētā likuma 37. un 38.pantu nosacījumiem, kuriem jāiestājas, lai konstatētu pagaidu prombūtni.

1. Prombūtne ir pagaidu - ne ilgāka par sešiem mēnešiem (37.pants). Šis nosacījums neizpildoties, jo atbildētājs ir pametis dzīvokli desmit gadus atpakaļ. Pagaidu prombūtne varot būt ilgāka par sešiem mēnešiem tikai likuma „Par dzīvojamo telpu īri" uzskaitītajos gadījumos vai, ja ir saņemts īrnieka lūgums pagarināt prombūtnes termiņu. Tā kā nav neesot dokumenta, kas apliecinātu, ka atbildētājam bija tiesības uz garāku pagaidu prombūtnes termiņu, prasītāja secina, ka minētais nosacījums nav izpildīts.

2. Atbildētājs visu prombūtnes laiku izpilda visus pienākumus saskaņā ar dzīvojamās telpas īres līgumu (38. pants) - dotajā gadījumā īres līguma neesot, pat, ja tas kādreiz ir ticis noslēgts, tā noteikumi nav zināmi, taču īrniekam ir jāizpilda vismaz likumā noteiktie pienākumi, kuri īrniekam ir jāizpilda neatkarīgi no tā, kas ir noteikts īres līgumā, un tie būtu - maksāt īres maksu (izriet no likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2., 11. un 12. panta) un uzturēt aizņemto dzīvojamo telpu pienācīgā kārtībā (likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 42.pants). Pie šādiem apstākļiem prasītāja norāda, ka jau kopš 2008.gada ir dzīvokļa īpašniece, un pie nosacījuma, ja atbildētājs būtu maksājis īres maksu, tad pēdējos gadus viņš to būtu maksājis prasītājai. Tā kā prasītāja nekādus maksājumus no atbildētāja nekad neesot saņēmusi, tad prasītāja secinot, ka doto pienākumu atbildētājs nav pildījis. Attiecībā uz pienākumu uzturēt aizņemto dzīvojamo telpu pienācīgā kārtībā, var konstatēt, ka arī šo pienākumu atbildētājs nesot pildījis ne pats, ne uzdevis to veikt kādam citam savā vārdā, turklāt šo pienākumu atbildētājs neesot pildījis nekad savā prombūtnes periodā.

No minētā prasītāja secina, ka atbildētājs neatrodas pagaidu prombūtnē un pat, ja sākotnēji 1993.gadā, pametot dzīvokli, atbildētājs bija devies pagaidu prombūtnē, ievērojot to, ka prombūtne ilga vairāk kā sešus mēnešus un atbildētājs neizpildīja savus īrnieka pienākumus, atbildētājs esot zaudējis tiesības atgriezties dzīvoklī un dzīvokļa lietošanas tiesības.

Tiek norādīts, ka tā kā ir konstatēts, ka atbildētājs nedzīvojot dzīvoklī un neatrodoties pagaidu prombūtnē, ir iespējams secināt, ka pat, ja starp atbildētāju un iepriekšējiem dzīvokļa īpašniekiem ir bijis noslēgts īres līgums, tas ir ticis izbeigts. Nekādi rakstveida dokumenti par īres līguma izbeigšanu pieejami nav, taču saskaņā ar Civillikuma 1863.pantu atcēlēju līgumu var noslēgt arī ar darījuma dalībnieku klusējot izteiktu gribu. Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1428.pantu griba ir izteikta klusējot, kad tā izpaužas bez tieša mērķa izteikt gribu taisni šajā izpratnē. Darbībai, kas uzskatāma par klusējot izdarītu gribas izteikumu, jābūt tādai, lai no tās varētu droši secināt tādas gribas esamību. Konkrētajā gadījumā atbildētājs pameta dzīvokli, turklāt neveica nekādas darbības, lai viņam tiktu saglabātas tiesības kādreiz atgriezties dzīvoklī, no tā var secināt, ka atbildētāja nodoms bija pārtraukt īres līguma attiecības ar iepriekšējo dzīvokļa īpašnieci. Savukārt iepriekšējā dzīvokļa īpašniece nevērsās pret atbildētāju ar prasību maksāt īres maksu un izpildīt citus no īres līguma izrietošus pienākumus, viņa arī neinformēja nākamo dzīvokļa īpašnieku par to, ka šis dzīvoklis ir bijis izīrēts, no kā secināms, ka ari iepriekšējā dzīvokļa īpašniece klusējot akceptēja atbildētāja klusējot izteikto īres līguma uzteikumu, atbilstoši Civillikuma 1432.pantam. Līdz ar to, prasītāja secina, ka pat, ja starp atbildētāju un iepriekšējo dzīvokļa īpašnieci bija noslēgts īres līgumus, 1993.gadā tas tika izbeigts, pusēm noslēdzot īres līguma atcēlējlīgumu, ar klusējot izteiktu gribas izteikumu.

Pie šādiem apstākļiem prasītāja lūdz atzīt, ka atbildētājs ir zaudējis tiesības lietot Prasītājas dzīvokli kopš to pameta 1993.gada rudenī.

Prasītāja tiesas sēdē prasību uzturēja uz prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem.

Atbildētājs uz tiesas sēdi nav ieradies, par tiesas sēdes laiku un vietu atbildētājam paziņots, nosūtot tiesas pavēsti Civilprocesa likuma 56.panta pirmajā un piektajā daļā noteiktā kārtībā.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka lietu iespējams izskatīt bez atbildētāja piedalīšanās tiesas sēdē, saskaņā ar Civilprocesa likuma 156.panta pirmo daļu.

Motīvu daļa

Tiesa, noklausījusies prasītājas paskaidrojumus, pārbaudījusi pierādījumus lietā, atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Lietā noskaidrots, ka, pamatojoties uz 2008.gada 8.jūlija pirkumu līgumu, 2008.gada 11.augustā /pers. A/ nostiprinātas īpašuma tiesības uz zemes un ēku domājamo daļu pēc adreses /adrese/, kadastra Nr./numurs A/. /pers. A/ lietošanā dzīvoklis Nr.2. Minēto apliecina zemesgrāmatu apliecības kopija un 2008.gada 8.jūlija pirkuma līgums, kas noslēgts starp /pers. A/ un /pers. E/.

No Iedzīvotāju reģistra datu bāzes, kas pieejama Tiesu informatīvajā sistēmā, redzams, ka /pers. B/, personas kods /personas kods/, 1998.gada 2.martā ir deklarējis dzīvesvietu /adrese/.

No 1995.gada 31.decembra akta, kuru parakstījusi Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona TDP Ielu komiteja Nr.6, izriet, ka dzīvokļa Nr.2 īrnieks /pers. B/ nedzīvo Rīgā, /adrese/ no 1993.gada rudens, dzīvoklis otro sezonu netiek apkurināts. Sakarā ar to, ka dzīvoklis nr.2 netiek apkurināts, 6.dzīvokļa sienas appelējušas, sāk pelēt mēbeles un grāmatas, kā arī apavi. Dzīvoklī jūtama pelējuma smaka. /pers. B/ ir izteikti neskaitāmi lūgumi un brīdinājumi par dzīvokļa apkuri un kopšanu, taču /uzvārds/ sagādāto malku pārdeva, mājas saimniecei dzīvokļa atslēgas neatstāja, dzīvo citu, adrese nav zināma, telefons 596408. 2.dzīvoklī iekļūts caur logu. Dzīvoklī nekārtība: salauztas un izjauktas mēbeles, nestrādājošs televizors „Ladoga-203", ledusskapis „Snaige-10", 4 krēsli, bērnu dīvāniņš un izjaukta tahta, daži polietilēna maisi ar drēbēm, izjaukts skapis bez durvīm, virtuvē daži veci, netīri trauki. Dzīvoklis tika atvērts, lai to varētu apkurināt, uzturēt māju ekspluatācijas kārtībā.

Šajā aktā konstatētos apstākļus papildus apstiprināja arī tiesas sēdē nopratinātā lieciniece /pers. D/, kura liecināja, ka kopš 1997.gada oktobra dzīvo /adrese/, pastāvīgi, un kopš 1999.gada 17.februāra ir pēc šīs adreses pierakstīta. /pers. B/ ir redzējusi vienu reizi 1990.gadā vecāsmātes bērēs.

Vairs /pers. B/nekad nav redzējusi, lai gan no 1993.gada visas vasaras, brīvdienas, ziemas brīvlaikus, māju pēc adreses /adrese/bieži izmanto kā vasarnīcu, jo tas ir mātes īpašums. /pers. E/, kura pārdeva prasītajai dzīvokli, ir viņas māte.

Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmā daļa noteic, ka dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību.

Savukārt Civillikuma 7.panta pirmā daļa noteic, ka dzīves vieta (domicils) ir tā vieta, kur persona ir labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur pastāvīgi dzīvot vai darboties.

Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta otrā daļa noteic, ka personai ir tiesisks pamats apmesties uz dzīvi noteiktā nekustamā īpašumā, ja tai pieder šis nekustamais īpašums, attiecība uz to ir noslēgts īres vai nomas līgums vai šā īpašuma lietošanas tiesības tā ieguvusi uz laulības, radniecības, svainības vai cita likumiska vai līgumiska pamata.

No minētā tiesa secina, ka personai tiesības lietot dzīvokli var radīt likumisks vai līgumisks pamats.

Ievērojot minēto, tiesa nav konstatējusi ne likumisku, ne līgumisku pamatu, lai atzītu, ka atbildētājam ir tiesības lietot prasītājai piederošo dzīvokli.

Kā jau tiesa konstatēja, prasītāja ir vienīgā /adrese/, Rīga, īpašniece. No zemesgrāmatu apliecības secināms, ka atbildētājam nekad nav bijušas īpašuma tiesības uz iepriekš minēto dzīvokli.

Tāpat lietā konstatēts, ka atbildētāju ar prasītāju nesaista laulības, radniecības, svainības attiecības.

Tiesai nav pamata atzīt, ka starp atbildētāju un prasītāju pastāvētu līgumiskās attiecības par minētā dzīvokļa lietošanu, konkrētajā gadījumā īres attiecības.

Tiesa nekonstatē zemesgrāmatā ierakstu par īres līgumu kā to nosaka Civillikuma 2126.pants, proti, ierakstot īres līgumu zemes grāmatās, īrnieks iegūst lietu tiesību, kas ir spēkā arī pret trešām personām.

Tiesai nav pamata arī piemērot likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 8.panta nosacījumus, no kuriem izriet, ka, ja dzīvojamā māja vai dzīvoklis pāriet citas juridiskās vai fiziskās personas īpašumā, jaunajam īpašniekam ir saistoši iepriekšējā īpašnieka noslēgtie dzīvojamās telpas īres līgumi.

Tiesas rīcībā nav jebkādas vienošanās, kas apliecinātu atbildētāja tiesības uz minētā dzīvokļa lietošanu īres veidā.

Tiesai nav pamata apšaubīt faktu, ka atbildētājs nedzīvo minētajā dzīvoklī kopš 1993.gada rudens, ko apliecina ne tikai 1995.gada 31.decembra akts, bet arī liecinieces /pers. D/ liecības.

Tā kā ir konstatēts, ka atbildētājs dzīvoklī nedzīvo kopš 1993.gada rudens, ir secināms, ka pat ja starp atbildētāju un iepriekšējiem dzīvokļa īpašniekiem ir bijis noslēgts īres līgums, tad tas ir uzskatāms par izbeigtu.

Saskaņā ar Civillikuma 1863.pantu atcēlēju līgumu var noslēgt arī ar darījuma dalībnieku klusējot izteiktu gribu. Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1428.pantu griba ir izteikta klusējot, kad tā izpaužas bez tieša mērķa izteikt gribu taisni šajā izpratnē. Darbībai, kas uzskatāma par klusējot izdarītu gribas izteikumu, jābūt tādai, lai no tās varētu droši secināt tādas gribas esamību.

Konkrētajā gadījumā atbildētājs atstāja dzīvokli, neveicot nekādas darbības, lai viņam tiktu saglabātas tiesības lietot dzīvokli, no kā ir secināms, ka atbildētāja nodoms bija pārtraukt īres līguma attiecības ar iepriekšējo dzīvokļa īpašnieku. Savukārt iepriekšējais dzīvokļa īpašnieks nevērsās pret atbildētāju ar prasību par īres maksas samaksu un citu no līguma izrietošo pienākumu izpildi.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka iepriekšējais dzīvokļa īpašnieks klusējot akceptēja atbildētāja klusējot izteikto īres līguma uzteikumu atbilstoši Civillikuma 1432.pantam. Tas nozīmē, ka pat ja atbildētājs bija noslēdzis īres līgumu, 1993.gadā tas tika izbeigts, pusēm noslēdzot īres līguma atcēlējlīgumu ar klusējot izteiktu gribas izteikumu.

Tādejādi tiesa atzīst prasību par pamatotu un apmierināmu.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 4.punktam un 39.panta pirmās daļas 5.punktam ir maksājama valsts nodeva EUR 71,14 un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 4,70.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

Saskaņā ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas tiesneša 2013.gada 10.jūnija lēmumu prasītāja atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos.

Līdz ar to iepriekš minētie tiesas izdevumi ir piedzenami no atbildētāja valsts ienākumos.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu atbildētājam ir nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, 97., 190., 193.pantu, tiesa

nosprieda

Prasību apmierināt.

Atzīt, ka /pers. B/, personas kods /personas kods/, zaudējis lietošanas tiesības uz /pers. A/ piederošo dzīvokli /adrese/, kopš 1993.gada rudens.

Atzīt, ka starp /pers. B/, personas kods /personas kods/, un /pers. A/, personas kods /personas kods/, nepastāv dzīvokļa /adrese/, īres attiecības.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos tiesāšanās izdevumus – valsts nodevu EUR 71,14 (septiņdesmit viens *euro* 14 centi) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 4,70 (četri *euro* 70 centi).

Noteikt /pers. B/, personas kods /personas kods/, 10 (desmit) dienu termiņu sprieduma labprātīgai izpildei no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā, sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā.

Pilns spriedums faktiski sastādīts un pieejams 2014.gada 3.oktobrī.

Tiesnesis A.Vasiļevskis